

GLEDALIŠKA SKUPINA SLOVENSKEGA KULTURNEGA KLUBA

PREDSTAVLJA SVOJ

... je užitek

... je zabava

ODER

... je strast

... je zagnanost

... je izziv

Ob peti obletnici delovanja gledališke skupine Slovenskega kulturnega kluba

S Slovenskim kulturnim klubom sem zrasla, potem sem ga vodila in ga – vsaj duhovno – še nisem zapustila, ker tega enostavno ne morem, SKK je del mene same. Dolgujem mu velik del svoje duhovne, kulturne in gledališke formacije.

Od vsega začetka, ko je SKK ustanovil in vodil prof. Jože Peterlin, je bilo gledališko udejstvovanje ena od vidnih aktivnosti kluba, in ko sem leta 1983 prevzela njegovo vodstvo, sem seveda na novo obudila tudi njegov gledališki krožek.

Nekaj let je šlo samo za interne recitale ob predstavitvi raznih pesnikov in pisateljev, šele leta 1988 smo si prvič upali na veliki oder s celovečerno predstavo Geniji v kratkih hlačah, v kateri je nastopalo kar 20 igralcev. Dvajset čudovitih mladih ljudi, s katerimi smo se na vajah večkrat do solz nasmejali in se še dolgo sporazumevali s citati iz igre. Zdaj se mi ne zdi res, ko se spomnim, s kako skromnimi sredstvi smo postavili to igro na oder. Vse delo je bilo zastonjsko, za največje stroške (najem dvorane in reklama) sta nam stala ob strani Slovenska prosveta (ki je razpolagala z zelo omejenimi sredstvi) in deloma Radijski oder. Še zdaj mi kar zagomazi po hrbtenici, ko se spomnim, kako smo po premieri sprostiti napetost in evforijo s "plesom" po zidku okoli portiča v Miljah (premera je bila v gledališču Prešeren v Boljuncu) ob petju songov skupaj z avtorjem glasbe, Štefanom Bembijem. No, to je bil prvi nastop, sledilo je vse polno ponovitev na Tržaškem, Goriškem in Koroškem, potem nove igre, novi nastopi, prva generacija "Malih dam" ... Geniji, Male dame, Rezke in gospodične Montini so odrasle, se zaposlile, poročile, nekatere odšle v daljne kraje.

Pa smo začeli z drugo generacijo, z drugo izvedbo Genijev, tokrat pod naslovom Utripi in Antiutrapi, z recitali (posebno odmevni so bili tisti na "Slovenija partijih") in umetniškimi branjem tekstov. Toda redna sobotna srečanja s predavanji, literarnimi, zgodovinskimi in družabnimi večeri, skratka, zgodovinskimi aktivnostmi SKK oziroma Mospa so zašla v krizo. Izpodrinile so jih druge, bolj zabavne sobotne sprostitve: tekme, diskoteke, klepeti v pubih ...

Potem ...potem so prišle nove Male dame. Popolna prenovitev ansambla in velikanska sreča pri izbiri igralcev. Za prvi nastop smo vadili eno celo sezono (vmes seveda nastopali na recitalih in v krajših prizorih), a rezultat je bil res dober, kar je potrdila tudi nagrada na festivalu v Mavhinjah. Nastale so nove predstave (velik uspeh je imela med drugim komedija Kdor išče, najde), eden od viškov pa je bil nastop na skupni Prešernovi proslavi z recitalom "Kje, domovina, si?" pred zahtevno publiko v Kulturnem domu.

Veselje do odrskega nastopanja je raslo in preraslo zanimanje za razne zabave. Tu ni šlo več samo za nastop sam na sebi, pač pa za vzdušje, prijateljske vezi, zvestobo ansamblu, spoštovanje do režiserja. Tej skupini je to uspelo do take točke, da se je lep del nastopajočih odločil, da še nadgradi svoje igralske sposobnosti z obiskovanjem igralske šole Studio Art (trije med njimi so po tej poti prišli celo na igralsko akademijo in postali poklicni igralci), ne da bi bila pri tem okrnjena zvestoba Slovenskemu kulturnemu klubu – in pozneje Mospu (Slovenski kulturni klub je namenjen višješolcem, MOSP pa univerzitetnim študentom). V zadnji uspešnici, "Krvavi uganki za osem žensk" iz leta 2009, je ansambel še zadnjikrat nastopil pod mojim vodstvom skoraj v celotni zasedbi (odpadla je večina fantov), potem pa so tri članice ansambla prevzele skrb za dve novi skupini: Helena Pertot za starejšo skupino (MOSP), Patrizia Jurinčič in Maruška Guštin pa za mlajšo (SKK).

V veliko zadoščenje mi je, ko opazujem, kako se novi igralci razvijajo in uspešno spopadajo z vedno težjimi teksti in vsebinami. In ne morem si kaj, da ne bi bila ponosna na svoje mlade bivše gojenke, sedaj režiserke in voditeljice skupin, za rast katerih si pripisujem vsaj delček zaslug. Občudujem njihov mladostni zanos in pogum, ko se odločajo tudi za zahtevne tekste, jih večkrat same napišejo ali prirejajo. Ko gledam njihove predstave (ki so vedno na več kot zadovoljivi ravni), si prav dobro predstavljam tudi vse ozadje trdega dela, napenjanja živcev, neomejenega razdajanja. Oznaka "režija" je pri mladinskih skupinah, ki si zastavljajo višje cilje (in to ti dve skupini sta) zelo omejevalna. Režiser je mentor, učitelj, zaupni prijatelj in voditelj ... pa včasih tudi šivilja, perica, šofer in pometlač. Ne nazadnje pa tudi tisti, ki mimogrede nadgrajuje gledališka besedila, tako da najde v njih nekaj višjega, kar je hrana za duha in srce, ter tako navaja mlade tudi na pozitivne vrednote.

Vso srečo vam želim pri delu, moje ljube režiserke, mladim igralcem pa srečno igralsko in življenjsko pot!

Lučka Peterlin Susič

Pozabila sem že, kako je izgledala naša prva vaja, toliko časa je že minilo. Pet let se morda sliši kot mala malica, ampak nam se zdi, da gre za pomembno obletnico našega delovanja. V času, ko družba šušlja, da je mladini bolj malo mar za kulturo, lahko s ponosom zapišem, da je moja izkušnja drugačna. Gledališka skupina Slovenskega kulturnega kluba se je iz leta v leto bogatila z novimi člani, ki so se z zanimanjem in zagnanostjo spopadli z različnimi izzivi na odrskih deskah in tako omogočili tudi nama z Maruško, da sva dodobra okusile čar vodenja ustvarjalne mladinske skupine. Seveda smo si zaželeli, da bi našo skupno petletno zgodbo nekam zabeležili. Gledališka umetnost ima namreč svoj specifičen čar – nikoli ne “obstaja”, lahko se samo “zgodí”. In v trenutku, ko se zgodi, je že ni več. Ostane samo v spominu gledalca in v srcu ustvarjalca. Naj nam poleg spomina ostane tudi nekaj otipljivejšega, kar bomo morda čez čas spet vzeli v roke in kar bo priklicalo spomin na tiste čase, ki jim sama resnično lahko rečem “lepi časi”.

Patrizia Jurinčič

Še se spominjam dneva, ko me je Patrizia poklicala in mi predlagala, da bi se ji kot mentorica pridružila pri vodenju gledališke skupine. Od tistega dneva pa so že minila štiri leta. Štiri čudovita leta, v katerih sva s Patrizio spremljali navdušene mlade, ki neprestano kažejo svojo ljubezen do gledališča in do ustvarjanja nasploh. V času, ko vsak dan slišimo, da mladi samo še sedijo za računalnikom in nimajo drugih zanimaj, z veseljem opažam, da je nekaterim kultura pri srcu in radi gojijo svoje zanimanje, na primer za glasbo, literaturo, gledališče. Čeprav sem se skupini pridružila nekoliko kasneje, skupaj z njimi čutim pomembnost letošnje obletnice. Skupina deluje že peto leto in zdelo se nam je primerno, da to obletnico obeležimo na poseben način. Tako smo naše občutke in lepe trenutke, ki smo jih skupaj preživeli v teh letih, zabeležili na papir. Naše spomine, ki bodo na ta način za vedno ostali otipljivi na papirju, bomo lahko delili tudi z drugimi. Seveda poleg tistih, ki jih vsak izmed nas skrivno hrani v srcu.

Maruška Gustin

KDO SMO?

Ksenija V.

Kdaj se je začela tvoja gledališka pot?

Začela sem z gledališkim tednom za najmlajše, ko sem bila stara šest let.

Začelo se je z željo, da bi se naučila bolje govoriti v slovenščini, nato sem se navdušila in nadaljevala svojo pot v gledališkem krožku Tamare Petaros, nazadnje pa s skupino Slovenskega kulturnega kluba. Gledališče mi veliko pomeni.

Nina

Katera vloga ti je najbolj ostala pri srcu?

Vloga Molineauxove tašče v igri Krojač za dame. V prejšnjih vlogah sem čisto enostavno igrala "sebe" oziroma "navadno najstnico." Seveda mi je bilo tudi to zabavno ... Toda tašča? To je bil pravi izziv. Na začetku sem imela težave: nisem razumela, kakšen je ta lik, kaj zahteva od mene, in ravno zaradi tega me ni preveč navdušil. Ko pa je končno stvar stekla – pravi užitek! Spoznavati svoj lik iz dneva v dan, iz vaje v vajo – vsakič nekaj novega, vsakič te zadeva vedno bolj navduši in prevzame.

Nejc

Si kot otrok kdaj pomislil, da bi rad postal igralec?

Prvič sem pomislil, da bi lahko postal igralec, ko sem se udeležil gledališkega tedna za najmlajše, ki ga je vodila Lučka Susič. Takrat sem sicer tudi prvič prišel v stik z odrom, in ker sem se navdušil nad igranjem, sem seveda nadaljeval.

Ksenija K.

Kakšne so bile najslabše razmere, v katerih si odigrala predstavo?

Bila je ponovitev predstave Razbojnice v Repnu. Slabo sem se počutila, kar so opazili tudi moji soigralci. In že je tu trenutek, ko se odpirajo zavese; občutek nelagodja in slabega počutja je minil, ko sem nastopala, a ko smo s predstavo zaključili, sem se počutila še slabše. Pogostili so nas s slastnimi prigrizki, ob pogledu nanje so se mi cedile sline, a mi vase ni uspelo spraviti niti grizljaja dišečih kuhinjskih štrukljev. Ko sem prišla domov, nisem bila presenečena, da se je živo srebro v termometru povzpelo do številke 39. Kako sem lahko sploh odigrala predstavo? Pritisnila sem na "gumb za dobro voljo, ki ga vsak ima", kot pravi Patrizia.

Martina

So ti ljubši liki, ki so ti podobni, ali tisti, ki se od tebe razlikujejo?

Raje bi igrala like, ki so drugačni, kot sem sama, ker mislim, da bi bilo bolj zabavno, in ker bi lahko bolje razumela osebe, ki imajo tak značaj, in njihovo mišljenje. Igrati like, ki so mi bolj podobni, bi bilo verjetno lažje, toda manj zanimivo.

Kateri so najlepši spomini, ki jih imaš na to skupino?

Patriza

Zagnanost in strast – kako imam rada to neustrezno besedo – “mojih igralcev”, me spomni, zakaj se rada ukvarjam z gledališčem, vsakič, ko na to pozabim. Lepih spominov je preveč, da bi jih nizala. Ampak vsak izmed njih pušča za sabo vednost, da smo se drug od drugega veliko naučili.

V četrtem razredu osnovne šole, ko sem poleti prvič obiskala Gledališki teden za najmljše. Igrali smo Sneguljčico in nastopala sem v vlogi palčka Godrnjavčka. Takrat sem se zaljubila v gledališče in ni minilo leto, da ne bi stopila na odrske deske.

Jasmina

Kdaj si se začela zanimati za gledališče?

Kaj ti pomeni nastopanje?

Danilo

Nastopanje je izražanje osebnosti, lastnih trenutnih čustev, sprostitve, ljubezen do gledališča, užitek in seveda tudi zabava.

Gaja

Katera vloga ti je najbolj ostala pri srcu?

S to skupino sem igrala le dve predstavi, in sicer Razbojnice ter Krojač za dame. Vlogi sta si popolnoma različni. Mateja, močno, odločno in brihtno dekle in Rosa, aristokratka, ki z lakoto sprazni vsebino kozarca ne glede na to, kar je v njem. Vloga Mateje mi je ostala pri srcu, ker mi je njen lik bliži, saj se dijaki z lahkoto vživimo v dijake.

Kateri so najlepši spomini, ki jih imaš na to skupino?

Maruška

Veliko je lepih spominov, ki jih imam na to skupino, preveč, da bi lahko vsakega posebej opisala, saj sta vsaka vaja, vsaka ponovitev prežeti z neštetimi lepimi trenutki, ki so se mi vtisnili v spomin. Kar pa mi je pri tej skupini izredno všeč, je zagnanost in ljubezen do gledališča, ki ju igralci vedno na novo izkazujejo. Ko stopijo na oder, zaživijo kot skupina in jih kot gledalec začutim kot celoto. To je tisto, kar me je glede te skupine prevzelo že od samega začetka.

Kdaj si se začel ukvarjati z gledališčem?

Samuel

V prvem razredu nižje srednje šole sem nastopal v vlogi najmlajšega izmed štirih prijateljev, glavnih junakov v predstavi Tajno društvo PGC v režiji prof. Lučke Susič. V isti predstavi sem tudi upravljal zvok in luči. Opazil sem, da ne bom mogel vedno opravljati obe vlogi, tako sem se odločil za tehnika, ker mi je ta figura bližja. Kasneje sem spoznal Patrizijo, Maruško in stopil v stik s skupino, ki jo zdaj spremljam že od drugega leta ustanovitve dalje.

Kam te je najdlje popeljalo gledališče?

Klara

Gledališče me je zaneslo vse do Pariza: tam sem namreč nastopala v predstavi Mala princeska. Sicer pa smo s predstavami naše gledališke skupine imeli veliko gostovanj po tržaških društvih, igrali pa smo tudi v Mariboru.

KDO SMO BILI?

V predstavi Razbojnice sva se fanta preoblekla v ženski, da bi se lahko vtihotapila v skupino Razbojnic. Med tema prizoroma sem bil najbolj v zadregi, publika pa se je nadvse zabavala, kar je najvažnejše. Spomnim se tudi, da sem se med eno izmed scen v predstavi večkrat ponesrečil. Denimo, takrat, ko sem izvedel padec na cementu, kakor sem ga sicer izvajal na odru. Posledice? Udarec kolena, nekaj krvi in raztrgane hlače.

Andrej

Felipe

Kakšne spomine imaš na gledališko skupino in predstave?

Čas, ko sem bil član gledališke skupine, je bil čas prvih najstniških, psiholoških sprememb. Pridružiti se skupini, ki ustvarja v jeziku, ki mi je bil takrat še precej tuj, je pomenilo zame velik psihološki, jezikovni in ustvarjalni napor. Vlogo sem gradil v največji meri intuitivno. Kljub temu sem se počutil enakovrednega člana skupine, ki se je spopadal z vsem nam dobro znanimi najstniškimi situacijami. Ta izkušnja je bila zame pomembna v psihološkem, čustvenem in jezikovnem smislu, do te mere, da sem se kasneje vpisal na šolo s slovenskim učnim jezikom. Hvala za priložnost, da sem lahko bil del skupine in da sem lahko z vami rasteł.

Eva

Kakšne
spomine imaš
na gledališko
skupino in
predstave?

Nikoli se ne bom kesala, da sem se udeležila gledališkega krožka. Priprave na predstavo Dogodivščine v slačilnici ostajajo v mojem spominu kot zabavni in predvsem lahkomišelnji, brezskrbni trenutki. Med vajami je bilo veliko smeha, vzdušje je bilo vedro, vsi smo se radi udeleževali vaj, besedilo predstave pa je bilo tako zabavno, da smo skoraj vsi znali na pamet tekst vsakega lika in se ga pravzaprav sploh ni bilo treba učiti. Vse je bilo igra – zakaj pa bi drugače rekli, da na odru igramo?

Predstava Dogodivščine v slačilnici je bila prva, s katero se je mlajša skupina Slovenskega kulturnega kluba predstavila. Od prvega trenutka sem tako predstavo kot svojo vlogo vzljubil. Vaje so potekale dobro in skoraj vsakič smo se pohecali in zasmeli. Vzdušje je bilo vedno nabito s pozitivno energijo in to se je izkazalo tudi na premieri. Izkušnja je bila enkratna in mislim, da bi se celotna skupina strinjala, da bi igro nekoč še ponavljali. Spomini na tiste trenutke so lepi in taki bodo ostali.

Igor

Daniele

Z gledališko skupino sem sodeloval pri pripravi predstave Krojač za dame, v kateri sem igral slugo Stefana.

DOGODIVŠČINE V SLAČILNICI

Lucija
Urša
Lili
Nataša
Jan
Aljoša
Martin

Jasmina Gruden
Nina Malalan
Klara Kravos
Eva Škabar
Igor De Luisa
Andrej Pelikan
Felipe Kopusar

Besedilo in režija:
Patrizia Jurinčič

Mladinska igra Dogodivščine v slačilnici prikazuje svet današnjih nastnikov, to je svet komuniciranja preko mobilnih telefonov s SMS sporočili, svet, v katerem so najvažnejši športni in šolski uspehi in neuspehi, kmalu pa jih v ozadje odrinejo prve ljubezni z nesporazumi, ljubosumjem in negotovostmi, svet, v katerem pa ostaja prijateljstvo ena največjih vrednot. Tega sveta starejše generacije večkrat ne razumejo, zato je take vrste komedijo lahko napisal samo nekdo, ki v ta svet še spada, torej zelo mlada oseba. V našem primeru je to Patrizia Jurinčič, ki je šele lani zapustila višjo gimnazijo.

(Slomedia.it)

Premiera 16. aprila 2010, Finžarjev dom na Opčinah

LUCIJA
No, pustiva to.
Vse mi povej!

URŠA
O čem sem ti že govorila?

LUCIJA
Potem pa meni govoriš,
naj se zbudim!

URŠA
Kaj, a je samo tebi dovoljeno,
da si zaljubljena?

LUCIJA
Zaljubljena si? No, me veseli, da si
se končno odločila, da ne boš imela
vsak teden novega.

URŠA
Ne, to zdaj ne pride več v poštev.
S Kyanom se odlično razumeva.

LUCIJA
Kyan? Kaj ni bil Danijel? Ne, čakaj.
Aljoša? Joj, z vsemi temi imeni
se mi bo zmešalo!

URŠA
Pozabi na vsa ostala imena. Zdaj
obstaja zame samo še Kyan.

LUCIJA
To ime mi ne bo povzročalo
preglavic. Hvala bogu, da si si izbrala
fanta z imenom, ki zveni kot firma
avtomobilov.

URŠA
Ha-ha-ha. Na Kyana se kar navadi.
Videvava se že tri dni.
To je moja najdaljša zveza do zdaj.

LUCIJA
Tri dni? Uau, podrla si rekord!

ALJOŠA slovesno
To ni res. Opogumil sem se in ji napisal sms.

MARTIN
Res? Končno!

JAN
Kaj "končno"? Fuj, punce! Čemu jih pa
potrebuješ? Če se zaljubiš, boš postal popoln
bedak. Cele dneve boš razmišljal samo o njej,
kar naprej ji boš pošiljal cukrasta sporočila in
cel dan visel na Facebooku v upanju, da se bo
prikazala na klepetalnici. Poleg tega ... saj si
že predstavljam. Aljošek, Aljošek, a si za topel
čajček?

ALJOŠA
Topel čaj? Kako si uganil?

JAN
Uganil, kaj?

ALJOŠA
Da sem jo povabil na topel čaj.

JAN
Si jo povabil na topel čaj?

RAZBOJNICE

Roza	Nina Malalan
Anja	Klara Kravos
Olivia	Jasmina Gruden
Mateja	Gaia Guerrini
Gašper	Nejc Kravos
Tedi	Andrej Pelikan
Alida	Ksenija Kosmač
Tine	Danilo Devetak
Barbara	Ksenija Vremec

Besedilo	Patrizia Jurinčič
Režija	Maruška Guštin, Patrizia Jurinčič

Oblikovalec luči in tona:
Samuel Kralj

Igra razbojnice, ki je premierno zaživela na odru Finžgarjevega doma v sklopu niza predstav Gledališče mladih ustvarjalcev, govori ne samo o uporih štiri deklet, dijakinj na strojniški šoli, ki se zoperstavijo poniževanju s strani moških sošolcev, pač pa tudi o željah, naporih in prizadevanjih, ki so tako značilni za najstnike, da bi se uveljavili oziroma da bi bili sprejeti v skupino svojih sovrstnikov.

(Primorski dnevnik, 18. 1. 2012)

Premiera 14. januarja 2012, Finžarjev dom na Opčinah

GAŠPER: Glej, midva želiva ugled. In ta priložnost se mi zdi enkratna, da si ga pridobiva.

TEDI: Meni se zdi to enkratna priložnost, da jih spet dobiva po glavi.

GAŠPER: Dobro, se pravi, da ti je všeč bit par spodnjih gat.

TEDI: Nisem tega rekel.

GAŠPER: No, potem me poslušaj. Recimo, da je to nova kriminalna skupina.

TEDI: Recimo.

GAŠPER: In recimo, da bi midva ugotovila, kdo sestavlja to skupino.

TEDI: Recimo.

GAŠPER: Potem bi bila junaka!

TEDI: Ah, to bova postala takrat, ko naju bodo ustrelili!

GAŠPER: Ne norčuj se, tele! Resno mislim. A me razumeš?

TEDI: Kako naj te razumem, če mi sploh nisi še povedal, kaj misliš?

GAŠPER: Joj, ti pa res spiš pokonci. Midva bova raziskovala in ugotovila vse o novi skupini. Nato bova šla do ravnateljice, ji razkrila resnico in tako rešila krivde našo staro kriminalno skupino. Takrat nas bodo oni vzljubili in midva bova postala nova člana Kriminalcev!

ANJA: Sijajno, punce, nekaj idej imamo. Počakajmo kakšen dan in potem – akcija!

ROZA: Kdo bi si kdaj mislil, da bom postala razbojnik.

ANJA: Me nismo razbojniki. Me smo razbojnice. Ženska verzija je veliko bolj elegantna.

OLIVIA: Zato pa nič manj udarniška!

ANJA: Prav imaš, Olivia! Preveč časa smo poslušale, da smo sramežljive, nemočne in nežne. Saj niso samo fantje tisti, ki znajo razgrajat.

GAŠPER: Tedi, carja sva!

TEDI: Ne, v tej obleki sva kvečjemu princeski.

GAŠPER: Nehaj se no pritoževat, vse gre kot po maslu, si jih slišal?

TEDI: Vse me srbi!

GAŠPER: Najlonke niso še nikogar požrle.

TEDI: Jaz čutim, da bom njihova prva žrtev.
(...)

TEDI: Ampak zakaj morava bit tako oblečena?

GAŠPER: Ker nam drugače ne bodo zaupale, bedak!

TEDI: Veš, kaj, ti mi zadnje čase preveč praviš bedak!

GAŠPER: Joj, kako si tečna! (odide)

TEDI: Kaj? Kaj si mi rekel? Jaz tečna? Jaz sem tečen!
Ne, oziroma nisem! Gašper! Gašper počakaj!

KROJAČ ZA DAME

Široka paleta večine igralskih kreacij ponuja obilo smeha in užitka. Prevare in “naključna” srečanja, ki jih spretno režira v moškega preoblečena šivilja, so dramaturška stalnica Feydeauja in zagotovljajo tisto prijetno draž, ki jo lahko ponudi le gledališče. Situacijska komika, ki je gonilo tovrstnih iger, je ob zapletanju, kdo je komu žena in zakaj ne, ali pa je morda so-proga onemu drugemu in zakaj ne, v nadaljevanju igre pa še bolj zapleten razplet, kdo resnično pripada komu z razkritjem krojača za dame, je obilno zabavala občinstvo.

(Mnenje strokovne komisije 10. Festivala amaterskih dramskih skupin)

Stefano
Colette
Molineaux
Matisse / Marie
Yvonne
ga. Aigreville
Aubin

Susanne
Bassinnet
Rosa
Pomponette, Jejeaux
Salopette, Niches

Avtor
Avtor priredbe
Režija

Oblikovalec tona in luči Samuel Kralj

Daniele Riccobon
Ksenija Vremec
Nejc Kravos
Jasmina Gruden
Ksenija Kosmač
Nina Malalan
Danilo Devetak
Klara Kravos
Andrej Pelikan
Gaja Guerrini
Ksenija Vremec
Martina Bearzi

Georges Feydeau
Patrizia Jurinčič
Maruška Guštin, Patrizia Jurinčič

Premiera 15. junija 2013, Finžarjev dom na Opčinah

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOLINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

MOULINEAUX:

YVONNE:

MOULINEAUX:

YVONNE:

MOULINEAUX:

GOSPA AIGREVILLE:

YVONNE:

GOSPA AIGREVILLE:

Moulineaux!

Predraga mamica moje ženice.

Čigava je ta rokavica?

Moja rokavica! Veste, kako sem jo iskall
(hoče jo vzeti)

(zamahne z rokavico) Tvoja da je? Tako majhna?

Nehote sem jo zmočil, pa se je skrčila ...

Pa saj je tu napisana konfekcijska številka ...
šest in pol.

Devet in pol, voda je obrnila številko.

Moulineaux, misliš, da sem neumna?

To je ženska rokavica!

Če pa je vlaga kriva!

Mene in moje hčerke ne boš vlekel za nos!

Obljubil si nama večno zvestobo, spoštovanje,
ljubezen ...

Vam nisem ničesar obljubil!

Si pa moji hčerki, to je isto!

Ni isto!

Torej ločuješ hčerko od matere?

Seveda!

Naj torej grem?

Pojdite.

Kam naj grem?

Najbolje da k vragu!

Yvonne, hotel sem ti reči ...

(pokuka v prostor) Sta zaključila?

Še začela nisva!

Ne poslušaj ga, Yvonne!

Hotel sem ti reči: teh žensk sploh ne poznam!

Ko bi ti le lahko verjela!

Verjemi!

Ne, ti prav gotovo lažeš.

Kdo to pravi?

(spet pokuka) Jaz to pravim!

Mama!

Že grem, že grem. A Yvonne – ne poslušaj ga!

fototrunki

Gledališka skupina
Slovenskega kulturnega kluba smo:

Martina Bearzi
Danilo Devetak
Jasmina Gruden
Gaja Guerrini
Maruška Guštin
Patrizia Jurinčič
Ksenija Kosmač
Samuel Kralj
Klara Kravos
Nejc Kravos
Nina Malalan
Ksenija Vremec

Brošuro smo pripravili:

Zamisel

Martina Bearzi, Danilo Devetak, Jasmina Gruden, Gaja Guerrini, Maruška Gustin, Patrizia Jurinčič, Ksenija Kosmač, Klara Kravos, Nejc Kravos, Nina Malalan, Andrej Pelikan, Ksenija Vremec

Vsebinska zasnova

Maruška Gustin, Patrizia Jurinčič, Nina Malalan

Oblikovna zasnova

Nina Malalan

Fotografije

Lovro Finžgar, Klara Kravos, Ivana Cossutta, Patrizia Jurinčič, Maruška Gustin

Za fotografije se zahvaljujemo Dijaškemu domu Antona Martina Slomška iz Maribora.

Izdal MOSP – Ul. Donizetti 3, Trst

Trst 2013

Izid brošure je podprl Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

